

Mjesne stranice

PORUKA VODSTVA PODRUČJA

Nadahnuti pozivi

Starješina Erich W. Kopischke, Njemačka

predsjednik područja Europa

Proroci iz Mormonove knjige predvidjeli su ne samo moguće uništenje svog naroda, već i našeg doba. Moroni je rekao: »Govorim vam kao da ste ovdje, a još niste. No, gle, Isus Krist mi vas pokaza, i postupke vaše poznajem« (Mormon 8:35). Moroni i drugi znali su za oholost koja će postojati u našem suvremenom svijetu – oholost koja će odvesti u mnoštvo grijeha (vidi Mormon 8:36, 37).

Proroci, drevni i suvremeni, podsjećaju nas da se rješenja za katastrofe, osobne patnje, nepravde i opačine svijeta nalaze u evanđelju Isusa Krista i njegovim spasonosnim uredbama. Oni nas pozivaju da izaberemo danas kome ćemo služiti (vidi Jošua 24:15) i opominju nas da dođemo Kristu i prihvatimo svaki dobar dar (vidi Moroni 10:30).

Naš najdragocijeniji dar od Boga – onaj koji nas izdvaja kao njegove sinove i kćeri – naše je opredjeljivanje. Mi možemo djelovati za sebe. Međutim, »čovjek... ne bi mogao sam djelovati da ga ovaj ili onaj ne potiče« (2. Nefi 2:16). Budući da mora biti oprečnosti u svemu, svijet je pun potičaja. Oglasi, mediji i internet nude brza rješenja za sve. Ova su obećanja prečesto neispunjena. Ona koriste pružatelju puno više nego primatelju, a ljudi »su zaslijepjeni podmuklom lukavštinom ljudskom« (NiS 123:12).

Pozivi koji obmanjuju druge proizvod su opačine. To su iskušenja s kojima se suočavamo svaki dan. Motivacija iskušati druge je uvijek

sebičnost. Opaki pozivi na prepredene načine manipuliraju i prisiljavaju ljude, rezultirajući duhovnim ropstvom ili čak ovisnošću.

Prava svrha i sreća nalaze se u pozivima koje nam upućuje Spasitelj: »On [sve] poziva da k njemu dođu i okuse dobrotu njegovu« (2. Nefi 26:33). Nadahnuti pozivi potiču ljude da čine ono što je dobro. Oni koji ih upućuju poštuju opredjeljenje drugih i motivirani su ljubavlju.

Nefi je objasnio ulogu koju imamo u upućivanju Spasiteljevog poziva: »Brani li on ikomu da uzme udjela u spasenju njegovu? Gle, kažem vam:

Ne. On, naprotiv, daje besplatno svim ljudima, i on zapovjedi svom narodu da sve ljude sklonu na obraćenje«

(2 Nephi 26:27). Da bi se suprotstavili opačini, kušnji i obmani tako rasprostranjenim u našem svijetu, svi ljudi trebaju primiti nadahnute pozive nastale iz iskrene ljubavi i brige za njih. Dok upućujemo te pozive, mnogi će ljudi poželjeti prihvatiti ih.

Prošle smo godine pozvali sve članove u području Europa da upute nadahnute pozive obiteljima i prijateljima u Crkvi i izvan nje. Pohvaljujemo sve koji su to vjerno učinili. Stotine života bilo je blagoslovljeno, i onih koji su uputili pozive i onih koji su na njih odgovorili.

**Starješina
Erich W.
Kopischke**

Jedan par mi je jednom rekao kako je djed u obitelji bio kršten nakon mnogo godina odbijanja. Unuka koja je bila u dobi za Malu školu slavila je svoj rođendan, a njezin djed ju je upitao: »Što želiš za svoj rođendan?« Razmislila je na trenutak i rekla: »Željela bih da se krstiš, djede!« Bio je zatečen tim pozivom, a zatim je, na iznenađenje svih rekao: »U redu.« Krstio se, a uskoro nakon toga cijela je obitelj zapečaćena u hramu.

Ponekad odbijamo pozvati jer se plašimo negativne reakcije ili smo pokušali tisuću puta prije i ne vjerujemo da će se ljudi promijeniti. Ne trebamo se plašiti reakcija drugih – mi nismo odgovorni za to kako će oni reagirati. I ne bismo trebali pretpostaviti da se ljudi neće promijeniti. Predsjednik Monson je rekao: »Ljudi se mijenjaju svaki dan.«¹

Vidim povećani rast Crkve u Europi sukladno našoj sposobnosti da uputimo nadahnute pozive. Stoga vas ponovno pozivamo da budete dio posebnog pokusa u lipnju. Proučite načelo nadahnutih poziva uz molitvu. Razmišljate pojedinačno, sa svojom obitelji i tijekom crkvenih razreda. Dok proučavate i molite se, Duh će vas voditi i imena će vam nadoći. Znat ćete kako i kome uputiti nadahnuti poziv. Ljudi će odgovoriti na vašu brižnu molbu da čuju misionare ili dođu s vama na sakramentalni sastanak.

Naša će se vjera u Isusa Krista povećati dok upućujemo snažne pozive onima koje volimo. Kada pozivamo druge da dođu Kristu, odabrani će čuti i prepoznati glas Pastira: »Moje ovce slušaju glas moj. Ja ih poznajem, i one idu za mnom. Ja im dajem vječni život« (Ivan 10:27, 28). Molim se da uputimo pozive koji će odvesti druge u vječni život, što to je najveći dar od svih. ■

NAPOMENE

1. Thomas S. Monson, »To the Rescue«, *Ensign*, svibanj 2001.

Iskustvo naše obitelji s »mjesecom poziva«

Leland E. Mayall

Naše predsjedništvo područja zatražilo je da kao predsjedništvo okola potaknemo naše članove da pozovu svoje prijatelje i poznanike na crkvene sastanke i aktivnosti. Odlučili smo da za okol Ashton England listopad bude »mjesec poziva«.

U nedjelju, 4. rujna 2011, predsjednik Kevin G. Fletcher, predsjednik Matthew R. Preston i ja stajali smo na vrhu Hartshead Pikea u 7 sati tipičnog jesenskog jutra. Dok smo posmatrali granice našeg okola, razgovarali smo o viziji koju imamo za ovaj veliki okol. Zbili smo se iza brda, skriveni od vjetra i pognutih glava, dok je predsjednik Fletcher iznio molitvu našem Nebeskom Ocu u ime svih članova našeg okola. Izrekao je zahvale i zamolio da se blagoslovi izliju na svakog od nas, dok smo se mi obvezali učiniti listopad »mjesecom poziva«.

Tog sam se dana osobno obvezao da će naša obitelj iskoristiti rujnu kako bi se pripremila za »mjesec poziva«. Sljedeći ponedjeljak održali smo posebnu kućnu obiteljsku večer na kojoj smo razgovarali o viziji naše obitelji za upućivanje poziva što je moguće većem broju ljudi tijekom listopada. Popisali smo imena onih koje bismo mogli pozvati i događaje na koje bismo ih mogli pozvati. Sudjelovao je svaki član naše obitelji, od našeg najmlađeg djeteta Rachel, u dobi od pet godina, do mene. Napisali smo popis imena i događaja na papir i postavili ga na vrata od hladnjaka (najkorištenija vrata u kući).

Zatim smo pozvali cjelodnevne misionare, i starije i sestre, u naš dom. Zajedno smo pročitali

poruku i pokazali im naše popise kako bi se mogli moliti s nama za uspjeh u našim nastojanjima.

Rezultati

Rachel je pozvala svoju prijateljicu iz škole da dođe u Crkvu, a moja je supruga, Berny, pozvala njezinu majku da dođe s njom. Poziv je bio odbijen – za sada.

Hannah, 10 godina, pozvala je svoju prijateljicu da s njom dođe u crkvu. Berny je pozvala njezinu mamu da dođe sa svojom kćeri. Hannina je prijateljica bila u crkvi i uživala je. Njezina je majka odbila doći – za sada.

Zadnju nedjelju u mjesecu Hannah je pozvala drugu prijateljicu u crkvu, a Berny je pozvala njezinu mamu. Mama je ljubazno odbila, ali je dopustila svojoj kćeri da ide s nama. Uživala je u tom iskustvu, a neku djecu iz Male škole već je poznavala iz osnovne škole.

Abigail, 13 godina, pozvala je svoju prijateljicu na posebnu aktivnost Djevojaka koju su organizirali misionari. Došla je na aktivnost i uživala te večeri. Njezina je mama rekla kako joj je drago što su njezina kći i Abi prijateljice jer zna i cijeni mjerila naše obitelji.

Abigail je pozvala drugu prijateljicu na kamp Djevojaka i ona je prihvatila. Njezina je prijateljica ispočetka čeznula za domom, ali je ostala u kampu. U četvrtak smo uvečer, kao predsjedništvo okola, došli u kamp predsjedavati sastankom svjedočanstava. Svatko je od nas iznio poruku o važnosti kreposti za naše djevojke i naglasio koliko su dragocjene. Djevojke su tada bile pozvane iznijeti svoja svjedočanstva.

Bilo je doista predivno iskustvo gledati te kćeri Božje kako iznose svoje osjećaje o Spasitelju, njegovom evanđelju i jedna prema drugoj. Pred kraj sastanka, Abigailina je prijateljica ustala i rekla

MARK PRESCOTT

koliko je uživala u kampu. Zahvalila je svima što su joj pomogli da se osjeća tako dobrodošlo i nije mogla zaustaviti svoje suze kada je na kraju rekla: »Hvala vam što ste mi dopustili da dođem.« Nakon sastanka otišao sam do nje, zahvalio joj za dolazak i rekao joj koliko je bila hrabra što je ustala pred svima prisutnima. Nasmiješila se, a zatim nestala u zagrljaju grupe djevojaka suznih očiju.

Pozvali smo tu prijateljicu i njezinu majku da dođu u crkvu s nama 30. listopada kada su djevojke razgovarale o svom iskustvu s kampa. Nazvale su u nedjelju ujutro da kažu kako ne mogu doći, no Abigail će pozvati svoju prijateljicu na skorašnju aktivnost mladih iz okola.

Leah, 15 godina, pozvala je prijatelja na crkveni ples. Također je pozvala i prijateljicu na kamp. Prvi je prijatelj otišao je na ples s Leah, mojim sinom Nathanom i sa mnom. Njezina prijateljica nije mogla doći na kamp zbog drugih obaveza.

Nathan, 17 godina, nije imao nikoga na našem popisu s hladnjaka – njegov je zadatak bio pronaći nekoga. On se zbližio sa starješinama

**Obitelj Mayall
tijekom kućne
obiteljske
večeri**

iz našeg područja i otišao je s njima na lekciju. Nathan i misionari upoznali su peteročlanu obitelj koja se sastojala od majke i četvero djece. Majka, jedna kći (15 godina) i jedan sin (10 godina) obvezali su se na krštenje. Na kraju lekcije, staršeine su pitali sina koga bi želio da ga krsti, a on je rekao: »Nathan.« Kada sam nakon lekcije otišao po Nathana, bio je ushićen, imao je tremu i osjećao se počašćeno. Imali smo četiri krštenja na početku listopada, a na jednom je moj sin po prvi puta koristio svoje svećeništvo kako bi krstio tog dječaka. Kakav je blagoslov za mene, kao oca, bio vidjeti taj događaj!

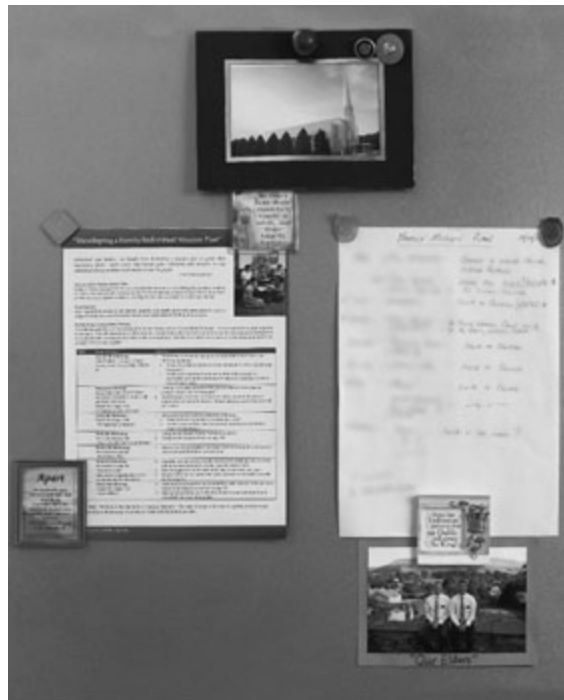
Moja žena Berny pozvala je nekoliko majki prijateljica naših kćeri da s nama dođu u crkvu. Nijedna od njih još nije prihvatila njezin poziv, ali sve su bile zahvalne zbog toga.

Što se mene tiče, pokušao sam organizirati da mi, kao predsjedništvo okola, jedne večeri posjetimo neke manje aktivne članove, ali sve četiri osobe s kojima smo se nadali sastati odbile su naš poziv. Umjesto toga, poveo sam 22-godišnjeg istraživača na institut kako bi se mogao družiti sa svojim vršnjacima. Na putu sam imao odličnu priliku razgovarati s njim o duhovnim stvarima. Odlučio je krstiti se i zamolio me da obavim krštenje. (Sve što moj sin može učiniti, ja također trebam učiniti.)

Bio sam potaknut uputiti poziv jednom od svojih igrača u nogometnoj momčadi koju vodim i treniran, mladiću od 20 godina. Pozvao sam ga u Ashton na domjenak o Lehijevom putovanju. Prihvatio je poziv, a ja sam prije sastanka imao priliku podučiti ga nekoliko stvari o Crkvi i dati mu Mormonovu knjigu. Moj sin i moj mlađi brat, koji također igraju za istu nogometnu momčad, sjeli su s mojim gostom kako bi mu pružili prijateljstvo i pravili društvo. Prije nego što smo otišli s domjenka, predstavio sam svog gosta cjelodnevnom

misionarima sa svrhom da mu pružim priliku naučiti više o Crkvi. Još moram razgovarati s njim o tome da ga podučavaju misionari, no odlazeći sa sastanka rekao je: »Bilo je dobro. Ima smisla. Zainteresiran sam.«

Moja obitelj bila mi je odličan primjer pravog duha pozivanja. Pritom smo imali nekoliko razočaranja, ali istopila su se u uspjesima koje smo iskusili. Listopad je bio samo početak. Sada imamo naš vlastiti obiteljski misijski plan i osobe s kojima radimo. Imat ćemo više prilika uputiti pozive i vjerujem da ćemo vidjeti kako te osobe podučavaju misionari, napreduju prema krštenju ili ponovnoj aktivnosti i osjećaju Spasiteljevu ljubav za njih. Vidim ushićenje u očima svoje žene i djece dok dijele sa mnom svoja iskustva s pozivanjem, i znam da Gospodin tiho dodiruje naše pojedinačne živote. Svete nam se stvari događaju u obitelji dok uviđamo naše svakodnevne prilike u pozivanju svih da dođu ka Kristu. ■

**Popis za pozive
na vratima
hladnjaka**

Pokretanje vijeća odjela na pozivanje

Thibault Crucy

Prošlog je travnja odjel Nogent iz Pariza u Francuskoj primio pismo od predsjedništva područja u kojem je zatraženo da lipanj posvete »pozivanju«. Biskup i njegovi savjetnici bili su oduševljeni snagom sadržanih obećanja. Pismo su pročitali na sakramentalnom sastanku, kako je i zatraženo. Također su na vijeću odjela razgovarali kako najbolje provesti »mjesec poziva« u njihovom odjelu. Vijeće odjela prihvatilo je ovu molbu i učinilo sljedeće:

biskupstvo je održalo lekciju o pozivanju na zajedničkom sastanku svećeništva i Potpornog društva.

- Mala škola pripremila je posebnu zajedničku aktivnost o pozivanju i potaknula svu djecu na brigu i pomaganje njihovim bližnjima.
- Organizacije i Mladića i Djevojaka održale su lekciju o pozivanju.
- Grupa velikih svećenika, zbor starješina i Potporno društvo zajedno su surađivali kako bi

se svakom aktivnom članu dodijelio manje aktivni član kojeg će pozvati tijekom lipnja.

- Primjerak pisma predsjedništva područja poslan je svakom članu odjela.
- Svake je nedjelje svaka organizacija podsjećala na »mjesec poziva«.
- Svakog je tjedna »mjesec poziva« spomenut u biltenu odjela.
- Misionari su bili pozvani po-

Sastanak vijeća odjela Nogent

PRIVATNA FOTOGRAFIJA, OBJAVLJENA UZ DOZVOLU.

moguće te ih potaknuti na sudjelovanje.

- Sredinom lipnja biskupstvo je poslalo e-mail članovima odjela da ih obavijeste o napretku odjela.
- Članovi odjela nastavili su slijediti svoj plan misije u odjelu, koji se sastojao od svakodnevne molitve odjela za prilike za misionarski rad.

Lipanj je bio pun čudesa. Mnogi su članovi imali uspjeha. Jedan je od njih rekao: »Njive se toliko bjelasaju da plodovi sami padaju u ruke. Samo ih trebamo ispružiti kako bi ih ubrali!« Nisu svi imali uspjeha, no svi su se radovali pokušavajući i vidjevši uspjehe drugih. Dana 26. lipnja, zadnje nedjelje u mjesecu, 187 ljudi došlo je na sakramentalni sastanak – oko 50% više nego inače. Kao rezultat »mjeseca poziva« u lipnju, misionari su mogli podučavati nekoliko obitelji. Neki manje aktivni članovi također su se vratili u Crkvu.

Predsjedništvo područja postavilo je viziju sa svojim pozivom na »pozivanje« (Izreke 29:18). Iskustvo odjela Nogent pokazuje kako se događaju velike stvari kada vijeće odjela surađuje na provođenju nadahnutih izazova. ■

Partnerstvo članova i misionara

Samuel Koivisto

Kada su članovi ogranka Pori u jugozapadnom dijelu Finske primili pismo predsjedništva područja koje ih poziva da lipanj 2011. bude »mjesec poziva«, prihvatili su ovo nastojanje svim svojim srcem. U duhu molitve i vjere, počeli su pozivati svoje prijatelje, članove obitelji i poznanike da s njima dođu u crkvu.

Tijekom cijelog lipnja ustrajali su u nastojanju da pozivaju. Ako je njihov poziv bio odbijen, nisu rekli: »Eto, uputio sam poziv i obavio svoju dužnost.« Umjesto toga, nastavili su pozivati tijekom cijelog mjeseca. Neki su članovi zajednice primili više od jednog poziva da dođu na sakramentalni sastanak.

*Članovi i misionari
u ogranku Pori*

Cjelodnevni misionari dodijeljeni području također su povećali svoja nastojanja u pozivanju, i nekoliko je ljudi prihvatilo te pozive. Tražili su pomoć od članova, a članovi su spremno odgovorili. Osigurali su prijevoz za one kojima je bio potreban, srdačno pozdravljali sve posjetitelje i sjedili s njima tijekom sastanaka. Oni koji su prihvatili pozive da dođu u crkvu, osjetili su iskrenu toplinu i ljubav članova ogranka, pridružujući im se u bogoštovlju. Članovi ogranka radili su s misionarima kako bi stvorili prilike za podučavanje. Otvorili su svoje domove osobama koje su primale lekcije od misionara i pratili misionare na njihove lekcije.

Temelj ovog nastojanja u pozivanju bio je stav poslušnosti, molitve, vjere i ustrajnosti, i kod misionara i kod članova. Bili su potpuno predani prihvatiti poziv predsjedništva područja na pozivanje. Iskreno su se molili za pomoć u njihovim nastojanjima da pozivanju i znaju kako blagosloviti živote drugih, i imali su vjeru da će biti blagoslovljeni. Nisu dopustili da ih ijedna odbijenica omete od pozivanja drugih.

Rezultati njihovih nastojanja bili su takvi da je zadnje nedjelje u lipnju ovaj ogranak, koji u prosjeku ima trideset i šest članova na sakramentalnom sastanku, imao jedanaest posjetitelja druge vjeroispovijesti – povećanje od gotovo jedne trećine njihovog uobičajenog broja dolazaka. Zahvaljujući ovim naporima, tri osobe su krštene u Poriju ove godine. Između lipnja i studenog, prosječan broj lekcija za misionare koji služe u Poriju povećao se od jedne tjedno na devet lekcija tjedno.

Gospodin je doista izlio blagoslove na misionare i članove u Poriju. Ti dobri sveci raduju se danu, nadamo se u ne tako dalekoj budućnosti, kada će ogranak Pori postati odjel Pori. ■

Tražiti Duha za pozivanje

Massimo De Feo

Prošlog je proljeća predsjedništvo područja Europa pozvalo sve članove neka slijede savjet predsjednika Thomasa S. Monsona da posegnu prema novim obraćenicima, prijateljima, poznanicima i članovima obitelji te ih pozovu na sakramentalni sastanak tijekom lipnja. Biskup Guilio Celestini iz odjela Rim 2 i njegova obitelj postili su o tom pozivu i molili su se na kućnoj obiteljskoj večeri kako bi znali koju obitelj trebaju pozvati.

Njihova zajednička nastojanja i poticaji Duha doveli su ih da pristupe obitelji koju su poznavali neko vrijeme. Nisu bili izuzetno bliski s tom obitelji, ali su ih dovoljno dobro poznavali da su osjećali sigurnost kako će barem poslušati njihov poziv.

Kao prvi korak, biskup je pozvao obitelj neka im se pridruže na kućnoj obiteljskoj večeri, gdje se osjetio potaknutim da ih pozove u crkvu. Uz malo oklijevanja prihvatili su poziv i došli u crkvu sljedeće nedjelje. Njihova 15-godišnja kći Veronika počela je sudjelovati s Djevojkama na njihovim tjednim aktivnostima, sklapajući prijateljstva s drugim djevojkama i njihovim voditeljicama. Nakon kraćeg vremena biskup je posjetio obitelj s misionarima, a oni su počeli slušati lekcije.

Jednog je jutra biskupova žena srela majku te obitelji na tržnici. Kada ju je pitala zbog čega je u kupovini, susjeda je odgovorila da kupuje suknju za crkvu sljedeće nedjelje. Rekla je da je primijetila kako se sestre u crkvi oblače na

*Sestra Celestini
i Riccardo
Celestini s
obitelji Valle
i biskupom
Celestini*

određeni način i željela je pokazati svoje poštovanje za Gospodina oponašajući ih. Biskupova žena otrčala je kući i u suzama nazvala svog muža da mu kaže kako snažno osjeća spremnost te obitelji za krštenje.

Pozvani su da se krste, no samo je Veronica prihvatila. U nedjelju kada je primila potvrdu biskup ju je pitao je li voljna poći u hram osjetiti Duha i izvršiti krštenja za mrtve. Četiri tjedna kasnije otišla je u hram u Švicarskoj s mladima iz okola. Po povratku, Veronica je rekla svojim roditeljima kako je bila sretna što je bila u hramu i posvjedočila o Duhu kojeg je tamo osjetila. Bili su naočigled dirnuti njezinim svjedočanstvom.

Roditelji su bili pozvani na posebni sastanak na kojem su pokazani slajdovi nekoliko

hramova. Biskup ih je potaknuo na razmišljanje o vječnom zajedništvu obitelji, o značaju hrama u stvaranju vjernih obitelji i o gradnji hrama u Rimu upravo za tu svrhu. Vidjeli su slike, osjetili moć Duha dok su razmišljali kako bi mogli biti ujedinjeni za vječnost i odlučili se krstiti. Sada odbrojavaju dane dok ne budu mogli biti zapečaćeni u hramu.

Sve se ovo dogodilo jer su biskup i njegova obitelj osjetili nadahnuće uputiti poziv obitelji koja je pripadala njihovom krugu utjecaja. Vjerujem da je ovo veliko svjedočanstvo o spletu slijeđenja prorokovog savjeta, vjere u Gospodina, ljubavi za ljude, okruživanja i prihvaćanja tih ljudi rukama crkvene obitelji, i pomaganja da osjete duh hrama. ■